

Дж. Д. Селинджър

В навечерието на войната с
ескимосите

Пет съботи поред Джини Манокс играеше сутрин тенис на кортовете в Ийст Сайд със своята съученичка Селина Граф. Джини направо смяташе Селина за най-голямата кокошка в училището на мис Бейзхор (което като че ли гъмжеше от посредствени кокошки), но наред с това не познаваше друго момиче, което като Селина да носи всеки път нови, неотваряни още кутии с топки за тенис. Май че бащата на Селина ги произвеждаше. (Една вечер на трапезата Джини описа пред цялото семейство как си представя една вечеря у Селина: безупречен камериер, който пристъпва към всеки от лявата му страна и вместо чаша доматен сок поднася кутия с топки за тенис.) Но тази работа, дето всеки път след тениса оставяше Селина пред дома ѝ, а после се натапяше да плаща цялата сума за таксито, започваше да я нервира. В края на краищата нали Селина даде идеята да се прибират от кортовете с такси, а не с автобуса? На петата събота обаче, когато таксито свърна по Йорк Авеню, Джини не се стърпя повече.

– Ей, Селина...

– Какво? – обади се Селина, която в този момент търсеше нещо опипом по пода на таксито. – Не мога да си намеря калъфката на ракетата – изпъшка тя.

– Че нали я сложи в джоба си – каза Джини. – Ей слушай...

– Боже мой, шях да умра, ако не ми беше казала.

– Слушай – продължи Джини, която никак не се нуждаеше от благодарностите на Селина.

– Какво има?

Джини реши да ѝ каже всичко направо. Таксито вече приближаваше Селинината улица.

– Нямам намерение и днес да се натапям да плащам цялата сума за таксито – каза тя. – Да не мислиш, че съм милионерка?

В първия миг Селина изглеждаше изненадана, а после – обидена.

– Че аз не си ли плащам половината? – попита тя най-наивно.

– Не – отсече Джини. – Ти плати половината само първата събота. Това беше още в началото на миналия месец. След това нищо не си плащала. Не съм цიცия, но, да ти кажа право, живея с петдесет и четири долара на седмица. И от тях трябва да...

– Но аз пък нося топките, нали? – каза Селина, което беше доста неприятно.

Понякога на Джини ѝ идеше да убие Селина.

– Да, ама нали баща ти ги прави – отвърна тя. – Те не ти струват нищо. А аз всеки път трябва да плащам...

– Добре де, добре! – викна Селина с тон, който показваше, че въпросът е приключен. Тя затършува с досада из джобовете на палтото си. – Имам само трийсет и пет цента – каза тя студено. – Това стига ли ти?

– Не. Съжалявам, но ми дължиш долар и шейсет и пет. Водила съм сметка за всяко...

– Тогава ще трябва да се кача горе и да взема от майка си. Не можеш ли да почакаш само до понеделник? Ще ти ги донеса в училище, щом мислиш, че ще забогатееш с тях.

При такова държание не можеше да има милост.

– Не – отвърна Джини. – Тази вечер съм на кино. Трябват ми.

Изпълнени с взаимна неприязън, двете момичета си обърнаха гръб и се загледаха мълчаливо навън, докато колата не спря пред Селинини. Селина, която седеше откъм страната на тротоара, слезе. Оставяйки едва отворена вратата, тя се отправи с твърда крачка, наперена като холивудска звезда, към входа на блока. Цяла почервения, Джини плати на шофьора. После събра нещата си за тенис – ракетата, пешкира, шапката против слънце – и последва Селина. Петнадесетгодишната Джини беше висока цели пет фута и девет инча и както влезе в стълбището, пристъпвайки плахо-плахо на гуменките си (41 номер), съвсем имаше вид на непохватна новачка. Това накара Селина да се извърне и да се загледа в светлинния сигнал на асансьора.

– С този път ми дължиш долар и деветдесет – каза Джини и тръгна към асансьора.

Селина се обърна.

– За твоє сведение трябва да ти кажа, че майка ми е много болна – заяви тя.

– Какво й е?

– Има пневмония и ако мислиш, че ми е много приятно да я безпокоя за някакви си пари... – Селина произнесе това изречение с най-големия възможен апломб.

„Сведението“, независимо доколко беше вярно, постресна мъничко Джини, но не дотам, че да изпадне в излишна сантименталност.

– Аз не съм ги дала на нея – каза тя и влезе след Селина в асансьора.

След като Селина позвъни на вратата на апартамента, посрещна ги – или по-точно само им откряна вратата – чернокожа прислужница, с която Селина, изглежда, не разговаряше. Джини остави нещата си на един стол в предверието и последва Селина. В дневната Селина се обърна към нея и каза:

– Имаш ли нещо против да ме почакаш тук? Може би ще трябва те първа да събуждам майка ми и прочие.

– Добре – отвърна Джини и се тръшна на дивана.

– Никога не съм допускала, че можеш да бъдеш толкова дребнава за каквото и да било – каза Селина, достатъчно ядосана, за да употреби думата „дребнава“, но не достатъчно смела, за да наблегне на нея.

– Както щеш го вземи – отговори Джини, разгърна един брой на „Вог“ и го вдигна пред лицето си.

Тя го държа така, докато Селина излезе от стаята, после го остави отново на радиото. Започна да оглежда стаята, като мислено пренареждаше мебелите, махаше настолните лампи, изхвърляше изкуствените цветя. Реши, че това е отвратително грозна стая – скъпа, но страшно безвкусна.

Изведнъж някъде от апартамента долетя мъжки глас.

– Ерик, ти ли си?

Джини се досети, че това е братът на Селина, когото тя не беше виждала. Тя кръстоса дългите си крака, загърна полите на спортното си палто около коленете и зачака.

В стаята нахълта с отворена уста, по пижама и бос млад човек с очила.

– О, аз помислих, че е Ерик – каза той. Без да спира, той прекоси някак грозно изкривен стаята, притискайки нещо до тесните си гърди. Седна на свободния край на дивана.

– Поряхах си пръста, мамка му – изруга невъздържано той. После погледна Джини по такъв начин, като че ли беше очаквал да я намери тук. – Вие порязвали ли сте си някога пръста? И то чак до кокала, а? – попита той. В дрезгавия му глас звучеше истинска молба, сякаш с отговора си Джини би могла да го спаси от самотната му роля на пионер в тази област.

Джини го погледна втренчено.

– Е, не чак до кокала – отвърна тя, – но съм се порязвала.

Джини не беше виждала по-смешно момче... или мъж – трудно бе да се каже кое от двете представляваше той. Разрошена от леглото коса, небръсната от два-три дни рядка руса брадица. Просто имаше вид на... да, на лъохман.

– Как се поряхахте! – попита го тя.

С полуотворена, отпусната уста той се беше вторачил в пострадалия пръст.

– Какво?

– Питам как се поряхахте?

– Да пукна, ако знам – отвърна той. Ударението явно означаваше, че отговорът на този въпрос е безнадеждно неясен. – Търсех нещо в кошчето за отпадъци, мамка му, а то се оказа пълно с ножчета за бръснене.

– Вие сте братът на Селина, нали?

– Тъхъ. Ще ми изтече кръвчицата, ей. Не мърдайте никъде. Може да се наложи да ми преливат кръв, мамка му.

– Сложихте ли му нещо?

Братът на Селина откъсна най-последната ръката си от гърдите, за да покаже пръста на Джини.

– Само малко тоалетна хартия – каза той. – Тя спира кръвта. Както когато човек се пореже при бръснене. – Той отново погледна Джини. – Коя сте вие? – попита я. – Приятелка на глупавата ми сестра?

– Съученички сме.

– Я! Как се казвате?

– Вирджиния Манокс.

– Вие сте Джини? – възкликна той и я погледна изпод очилата. – Джини Манокс?

– Да – отвърна Джини и свали крака си от другия. Братът на Селина пак се вторачи в пръста си, който за него беше, изглежда, единственият обект, заслужаващ внимание в тази стая.

– Познавам сестра ти – каза безизразно той. – Голям сноб, майка й стара.

Джини се наежи.

– Кой това?

– Чу ме много добре.

– Тя не е сноб!

– Айде, не е.

– Не е!

– Айде, не е. Тя е царица. Царицата на снобите. Той се извърна и взе да се взира в пръста си, открехвайки дебелия пласт тоалетна хартия.

– Вие дори не познавате сестра ми.

– Айде, не я познавам.

– Как се казва тогава? Как й е малкото име?

– Джоуън... Джоуън, царицата на снобите.

Джини замълча, после попита изведнъж:

– А как изглежда?

Никакъв отговор.

– Как изглежда де? – попита Джини.

– Ако изглежда поне наполовина толкова хубава, колкото си мисли, че е, пак е добре.

Джини тайно си помисли, че това все пак беше интересен отговор.

– Никога не съм я чувала да говори за вас.

– Виж, това ужасно ме тревожи. Мамка му, адски ме тревожи.

– Ако искате да знаете, тя е сгодена – каза Джини, наблюдавайки го внимателно. – И другия месец ще се омъжи.

– За кого? – попита той и вдигна поглед към нея.

Джини се възползва докрай от това, че той я гледаше в очите.

– За един, когото вие изобщо не познавате.

Той отново насочи вниманието си към пръста – трябваше да му даде първа помощ.

– Мъчно ми е за него – каза след малко.

Джини изсумтя.

– Все още кърви като бесен. Мислиш ли, че трябва да му сложа нещо? Какво ще помогне? Живачен мехлем?

– По-добре йод – каза Джини, но после реши, че при създадите се обстоятелства този отговор е прекалено учтив, та добави: – Живачен мехлем изобщо не става за тая работа.

– Защо не? Какво му е лошото.

– Защото не помага за такива неща. Това е. Трябва да сложите йод.

Той я погледна.

– Но йодът щипе много, нали? – попита той. – Нали щипе адски?

– Щипе я – отвърна Джини, – но няма да умрете от това.

Без да се засяга, поне наглед, от тона на Джини, братът на Селина се зае с пръста си.

– Не обичам да ме щипе – каза той.

– Никой не обича.

– Вярно – кимна той в знак на съгласие.

Джини го наблюдава една-две минути.

– Стига сте го човъркали – неочаквано каза тя.

Братът на Селина дръпна здравата си ръка като ударен от електрически ток. Той се поизправи или по-скоро застана не толкова изгърбен. После впери поглед в някакъв предмет в другия край на стаята. Неугледното му лице доби почти сънлив вид. Той бръкна с нокътя на здравия показалец между двата си предни зъба и като махна оттам някакъв остатък от храна, обърна се към Джини.

– Кльопала ли си?

– Какво?

– Яла ли си, питам.

Джини завъртя глава.

– Ще ям, като се прибера вкъщи – каза тя. – Майка ми винаги ме чака за обед.

– В стаята си имам половин сандвич с пилешко. Искаш ли го? Нито съм се докосвал до него, нито нищо.

– Не, благодаря.

– Нали досега си играла тенис? Не си ли огладняла.

– Не става дума за това – каза Джини и кръстоса крака. – Работата е там, че мама винаги ме чака за обед. И просто подлудява, ако не съм гладна и не искам да ям.

Братът на Селина, изглежда, прие това обяснение. Поне кимна с глава и зарея поглед някъде. Но след миг пак се върна на въпроса.

– Няма ли да изпиеш поне чаша мляко?

– Не, благодаря... Благодаря.

Замислен за нещо, той се наведе и взе да си чеше голия глезен.

– Как се казва она, за когото ще се омъжи? – попита той.

– Кой, Джоуън ли? – каза Джини. – Дик Хефнър.

Той продължаваше да си чеше глезена.

– Капитан е във флотата – поясни Джини.

– Много важно.

Джини се засмя. Тя го наблюдаваше как си чеше глезена до зачервяване. Но когато той започна да чопли с нокът някаква пъпчица на глезена, тя престана да го гледа.

– Откъде познавате Джоуън? – попита тя. – Никога не съм ви виждала у дома и въобще...

– Та аз и не съм стъпвал в къщата ви.

Джини изчака малко, но той не каза нищо повече.

– А къде сте я виждали?

– На едно събиране.

– Събиране ли? Кога?

– Не помня вече. На Коледа, четиридесет и втора.

С два пръста той измъкна от горния джоб на пижамата си цигара, която имаше вид, като че ли някой беше спал върху нея.

– Ще ми подадеш ли онова кибритче? – каза той.

Джини му подаде кутията кибрит, която беше на масата до нея. Той запали цигарата, без да я оправи поне малко, и пхна изгорялата клечка пак в кутията. После отметна глава назад, изпусна бавно огромно,

количество дим от устата си и го пое отново през носа. И продължи да пуши по този „френски“ маниер. По всяка вероятност това не беше част от разиграваната на дивана сцена с цел перчене, а по-скоро лично постижение на младеж, който някога може би е правил опит и да се обърсне с лявата ръка.

– Защо смятате, че Джоуън е сноб?

– Защо? Защото си е такава, майка й стара. Откъде да знам защо?

– Да, но имате ли причини да говорите така?

Той се обърна уморено към нея.

– Слушай, писал съм й осем писма. Осем. А тя не отговори нито на едно.

Джини се подвоуми.

– Може пък да е била заета.

– Да, да, заета. Знам колко е заета, мамка му, ако не знам.

– Защо трябва да псувате толкова? – попита Джини.

– Ей, вярно, много псувам, мамка му.

Джини се засмя.

– От колко време я познавате все пак? – попита тя.

– Достатъчно дълго.

– Добре, но обаждали ли сте се някога по телефона или нещо... Искам да кажа, не сте ли й се обаждали по телефона?

– Не.

– Боже мой, че щом не сте говорили дори по телефона или...

– Това не беше възможно, ей богу!

– Защо?

– Защото не бях в Ню Йорк.

– А! А къде бяхте?

– Кой, аз ли? В Охайо.

– Сигурно сте учили в колеж там?

– Нищо подобно. Зарязах го.

– Тогава сте служил в армията.

– Не позна. – С ръката, в която държеше цигарата, той се потупа по лявата страна на гърдите. – Разхлопана ми е табакерата – обясни той.

– Искате да кажете сърцето? – попита Джини. – Какво му е?

– Знам ли какво му е, мамка му! Като дете имах ревматизъм.

Понякога...

– Тогава не трябва ли да спрете пушенето? Искам да кажа, не е ли вредно да пушите? Докторът каза на моя...

– Докторите говорят сума глупости.

Джини прекрати за малко огъня. Но съвсем за малко.

– Какво сте правили в Охайо.

– Аз ли? Работех в една самолетна фабрика, мамка й.

– Наистина ли? – каза Джини. – Харесваше ли ви работата?

– Харесваше ли ви работата? – имитира я той. – Аз съм влюбен в тази работа. Обожавам самолетите! Знаменито нещо са те.

Джини дотолкова се беше увлякла вече в разговора, че не се почувства обидена.

– Колко време работихте там? В самолетната фабрика.

– Де да знам? Кажих речни трийсет и седем месеца. – Той стана и отиде до прозореца. Погледна надолу към улицата. – Погледнете ги – каза той. – Какви кретени!

– Кои?

– Знаем ли? Всички.

– Пръстът ви ще започне да кърви повече, ако държите ръката си така надолу – каза Джини.

Той се вслуша в думите й. Стъпи с левия крак на прозоречния перваз и положи ранената ръка на бедрото си, в хоризонтално положение. После пак се загледа към улицата.

– Всички тия отиват да се явят пред наборна комисия – каза той. – Този път ще воюваме с ескимосите. Известно ли ти е това?

– С кого?

– С ескимосите... Отвори си ушите, за бога!

– Защо с ескимосите?

– Знаем ли защо? Мамка му, ако знам. Този път ще събират старчиците. Всички, дето са по на шейсет. Който няма шейсет, не го приемат. Само искат да им съкратят живота... Много важно.

– Във всеки случай вас няма да ви вземат – каза Джини, като искаше само да констатира факта, но още преди да бе изрекла това, разбра, че се изрази зле.

– Знам – отвърна той незабавно и свали крак от прозореца. После го отвори малко, изтърси си цигарата навън и се обърна с лице към Джини.

– Ей, може ли да те помоля нещо? Когато моят приятел дойде, кажи му, че ще бъде готов след две секунди. Трябва да му ударя само едно бърсене. Ще му кажеш ли?

Джини кимна.

– Искаш ли да ти изпратя Селина? Тя знае ли, че си тук?

– О, знае, разбира се – каза Джини. – Аз не бързам. Благодаря.

Братът на Селина кимна. После хвърли един последен дълъг поглед

на ранения си пръст, сякаш за да се увери, че пръстът ще може да издържи обратния път до собствената му стая.

– Защо не му сложите левкопласт? Нямате ли левкопласт или нещо от този род?

– Не, но няма значение, не се вълнувай – каза той и излезе бавно от стаята.

След няколко секунди се върна с половината сандвич.

– Изяж го – каза той. – Ще ти хареса.

– Но никак не съм...

– Вземи го, моля ти се. Няма да се отровиш.

Джини взе сандвича.

– Е, благодаря много.

– С пилешко е – обясни той, без да сваля поглед от нея. – Купих го снощи от един деликатесен магазин.

– На вид изглежда много хубав.

– Изяж го тогава, хайде.

Джини отхапа една хапка.

– Вкусен е, нали? Джини преглътна с мъка.

– Много – отвърна тя.

Братът на Селина кимна. После заоглежда разсеяно стаята, като се почесваше по ямичката на гърдите.

– Да-а-а, май няма да е зле да се облека... Боже! Звънецът! Стой си спокойно – каза той и изчезна.

Останала сама, Джини се заоглежда, чудейки се къде да хвърли или скрие сандвича. Но чу нечии стъпки навън и прибра сандвича в джоба на палтото си.

В стаята влезе млад мъж, малко над тридесетгодишен, среден на ръст.

– Добър ден – поздрави той сърдечно.

– Добър ден.

– Да знаете къде е Франклин?

– Бръсне се. Помоли ме да ви кажа да го почакате. Ей-сегичка ще свърши.

– Тепърва се бръсне! Велики боже!

Младият мъж погледна часовника си. След това седна на едно кресло от червена дамаска, кръстоса крака и сложи длани на лицето си. След малко разтри очи с върховете на пръстите си, сякаш или страдаше от обща умора, или напоследък си бе пресилил очите.

– По-ужасна утрин в живота си не съм имал – каза той и свали ръце

от лицето си. Говореше само с ларинкса, като че нямаше сили да изкара малко въздух.

– Какво се е случило? – попита Джини, поглеждайки го.

– О... Това е една много дълга история. Аз си позволявам да отегчавам само хора, които познавам поне от хиляда години. – Той отправи блуждаещ неспокоен поглед към прозорците. – Но никога вече няма да смятам, че мога дори в най-малка степен да преценявам характера на хората. Можете да го кажете от мое име на всеки.

– Но какво се е случило! – повтори Джини.

– Боже мой. Тази личност, с която вече месеци и месеци наред делея апартамента си... Не, дори не искам да говоря за него... Този писач – добави той със задоволство, спомняйки си може би любимата анатема от един роман на Хемингуей.

– Какво е направил този човек?

– Откровено казано, не ми се навлиза в подробности – отвърна младият мъж.

Той извади цигара от собствения си пакет, пренебрегвайки прозрачната кутия на масата, и я запали със запалката си.

– Реших твърдо дори да не мисля за това. Но така съм побеснял! – продължи той. – Какво да ви кажа, срещам го аз това отвратително човече от Алтона или нещо подобно, с една дума от Пенсилвания. Гледам го, явно умира от глад. И каквото съм си добър и честен – добрият самарянин без разлика – прибирам го в моя апартамент, в това микроскопично апартаментче, където аз сам няма къде да се обърна. Запознавам го с всичките си приятели. Оставям го да мърси целия апартамент със своите отвратителни ръкописи и угарки, и репи, и какво ли не. Представям го на всички театрални постановчици в Ню Йорк. Мъкна кирливите му ризи до пералнята и обратно. И на всичко отгоре... – Тук младият мъж се прекъсна. – И за награда на цялата ми добрина и човещина – продължи той – да вземе да се измъкне от къщи рано-рано сутринта и да задигне всичко, всичко, което е успял да докопа с мръсните си гадни ръце. Да беше оставил поне една бележка. – Той се спря, дръпна от цигарата си и пусна от устата тънка струйка дим, която излезе със съскане. – Просто не ми се говори за това. Наистина не ми се говори. – Той погледна Джини. – Палтото ви е чудесно – каза той, вече станал от креслото. После се приближи до нея и попипа ревера на палтото ѝ. – Разкошно е. За първи път след войната виждам истинска камилска вълна. Може ли да ви попитам откъде го имате?

– Майка ми го донесе от Насау.

Младият мъж кимна замислено и отстъпи към креслото си.

– Това е едно от малкото места, където човек може да намери действително хубава камилска вълна. – Той седна. – Дълго ли е била там?

– Какво?

– Дълго време ли е стояла майка ви там? Питам, защото моята майка също беше там – през декември и част от януари. Обикновено отива ме двамата, но тази година работите ми така се объркаха, че просто не успях да се откъсна.

– Майка ми беше през февруари – каза Джини.

– Чудесно. А къде е била отседнала, знаете ли?

– У леля ми.

Той кимна.

– Мога ли да знам името ви? Доколкото схващам, вие сте приятелка на сестрата на Франклин.

– Съученички сме – отговори Джини само на втория въпрос.

– Вие не сте всеизвестната Максайн, за която Селина непрекъснато говори, нали?

– Не, не съм.

Младият мъж започна да си чисти маншетите на панталоните с опакото на ръката.

– Целият съм в косми от това куче – каза той. – Майка ми ходи до Вашингтон през седмицата и беше оставила своя звяр при мен, в моя апартамент. Много сладко животно. Но има страшно досадни навици. Вие имате ли куче?

– Не.

– Според мен просто е жестоко да държиш куче в града. – Той престана да си бръска маншетите, изправи се и пак погледна часовника. – Не помня това момче да е било точно някога. Ще гледаме „Красавицата и звярът“ на Кокто, а това е филм, за който човек не бива да закъснява. Изпуснеш ли началото, всичко това отива по дяволите. Вие гледали ли сте го?

– Не.

– О, непременно трябва да го видите. Аз съм го гледал осем пъти. Гениално нещо. От месец се мъча да заведа Франклин да го види. – Той поклати безнадеждно глава. – И той има един вкус! През войната работихме заедно на едно ужасно място и той вечно държеше да ме мъкне на най-невъзможните филми. Все гледахме гангстерски филми, каубойски, филми-ревюта...

– И вие ли сте работили в самолетната фабрика?

– Да, за нещастие. Години, години, години наред. Да не говорим за това, моля ви.

– Да не би и вашето сърце да не е в ред?

– О, не, слава богу. Да чукна на дърво. – И той чукна два пъти на страничната облегалка на креслото. – Здрав съм като...

Щом Селина влезе в стаята, Джини скочи и се упъти да я посрещне. Селина се беше преоблякла в рокля – нещо, което при друг случай би подразнило Джини.

– Съжалявам, че те накарах да чакаш толкова – каза Селина неискрено, – но трябваше да изчакам мама да се събуди... Здравсти, Ерик.

– Здравей, здравей!

– Не искам да ми даваш парите – каза Джини тихичко, тъй че да не я чуе друг освен Селина.

– Какво?

– Като премислих... Виж, всеки път играем с твои топки. Аз просто бях забравила това.

– Но нали преди малко каза, че понеже не плащам за тях...

– Изпрати ме до вратата – помоли я Джини и тръгна напред, без да каже довиждане на Ерик.

– Но нали каза, че тази вечер си на кино и парите ти трябва и въобще... – продължи Селина в преддверието.

– Чувствам се уморена – отвърна Джини. Тя се наведе и взе багажа си. – Слушай, след вечеря ще ти звънна. Имаш ли някакви специални планове за тази вечер. Може и да прескоча дотук.

Селина я погледна като втрещена и каза:

– Добре.

Джини отвори вратата и отиде до асансьора. Натисна копчето.

– Запознах се с брат ти – каза тя.

– Така ли? Видя ли го каква птица е?

– Впрочем с какво се занимава той? – попита небрежно Джини. – Работи ли или какво?

– Не, напусна работа. Татко го кара да си продължи колежа, но той не ще.

– Защо не ще?

– Де да го знам? Казва, че бил вече стар и разни такива.

– На колко години е?

– На двадесет и четири.

Вратата на асансьора се отвори.

– Ще ти се обадя по-късно – каза Джини.

Джини излезе на улицата и тръгна към Лексингтън Авеню, за да хване автобуса. Някъде между Трето авеню и Лексингтън тя бръкна в джоба си за портмонецето и напипа сандвича. Извади го и понечи да го хвърли на улицата, но после пак го прибра в джоба. Преди няколко години се беше колебала цели три дни, докато се реши да изхвърли едно птиченце, което бе намерила мъртво в кошчето за хартиени отпадъци.

КРАЙ

© 1948 Дж. Д. Селинджър
© 1985 Тодор Вълчев, превод от английски

J. D. Salinger
Just Before the War with the Eskimos, 1948

Сканиране, разпознаване и редакция: Уфтак Музгашки, 2008

Издание:

Джеръм Селинджър. Девет разказа. Семейство Глас
Издавателство „Христо Г. Данов“, Пловдив, 1985
Американска, I издание

Съставител и предговор: Клео Протохристова
Редактори Недялка Христова, Иванка Савова
Рецензент Клео Протохристова
Художник Илия Гошев
Художник-редактор Веселин Христов
Технически редактор Виолина Хаджидемирева
Коректори Жанета Желязкова, Стоянка Кръстева, Донка Симеонова
ЕКП 07,05366725111/5637–282–85. Издавателски № 2381. Формат 84×108/32
Печатни коли 28,50. Издавателски коли 23,94. Условно издавателски коли 24,62
Дадена за набор на 27. V. 1985 г. Излязла от печат на 15. XI. 1985 г.
Печатница „Димитър Благоев“, Пловдив
Цена: с твърда подвързия 3,41 лв, с мека подвързия 2,79 лв.

Nine Stories

Boston: Little, Brown, 1953, 302 pages
Franny and Zooey

Boston: Little, Brown, 1961, 201 pages

Raise High the Roof Beam, Carpenters and Seymour: An Introduction
Boston: Little, Brown, 1963, 248 pages

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9012>]